

РЕШЕНИЕ

№ 887

гр. София, 20.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 18-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: АНГЕЛ Ф. ПАВЛОВ

при участието на секретаря МАЯ Ф. МЛАДЕНОВА
като разгледа докладваното от АНГЕЛ Ф. ПАВЛОВ Административно
наказателно дело № 20231110208036 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на раздел V към глава III от ЗАНН. Образувано е по жалба на Л. Н. А. (чрез процесуален представител) срещу (от приложеното към самата жалба копие на НП, съпоставено със съдържанието на жалбата, в крайна сметка еднозначно се установява кое точно постановление се обжалва) НП № 23-4332-006940 от 20.04.2023 г., издадено от Г В Б, началник-група в ОПП – СДВР, с което на жалбоподателя за нарушение, квалифицирано по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, на основание чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП са наложени административни наказания глоба в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца. От страна на жалбоподателя се иска отмяна на постановлението и присъждане на разноски, като се излагат конкретни твърдения по фактите, както и такива за нарушаване на процесуалния и материалния закон.

Въз основа на свидетелските показания (дори тези на доведения от страна на жалбоподателя свидетел), както и на приложените АУАН (визирайки тук конкретно изходящата от първия свидетел по акта, възпроизведена в самия АУАН) и докладна записка (без да е изобщо необходимо да бъде ползвана и информацията, изходяща от неразпитания в съдебното производство свидетел на обвинението, а именно втория свидетел по АУАН) еднозначно се установява описаната в НП фактическа обстановка относно отказа на нарушителя да се подложи на проверка с тест за установяване на наркотични вещества или техни аналози (в което отношение съдът препраща към изложеното в постановлението, забрана за което липсва в релевантната нормативна уредба и което съвсем не означава липса на установена и

изложена от съда фактическа обстановка /просто същата се излага посредством препращане, а не посредством повтаряне/ или пък приемане по презумпция на достоверност на АУАН и/или НП), включително като се установява, че нарушителят не е посочил пред полицейските служители като причина за това прием на лекарства, а притеснението си да не бъде установена употреба (независимо кога назад във времето, като известно на много широк кръг от лица е разпространението в обществото на притеснението, че използваните от органите на пътната полиция тестове установяват наркотична употреба далеч назад във времето /отделен е въпросът, че – както е служебно известно на съда – това не е така/) на марихуана, както и се установява още, че причина за това да бъде извикан екип на ОПП – СДВР от страна на полицейските служители от ОСПС – СДВР Й. и Гуцаров е било не някакво неадекватно поведение на водача (чието поведение е било напълно адекватно), а това, че на въпрос от страна на полицейски служител/служители от визирания преди малко екип на ОСПС – СДВР г-н А. е споменал за употребата на марихуана от негова страна. Показанията на разпитания в съдебно заседание свидетел Й. в тази връзка са изключително подробни, логични и без каквито и да било признаци за недобросъвестност и пристрастност, като същите не се оборват от каквито и да било други доказателствени материали. От приложените като заверения копия заповеди и акт за встъпване в длъжност се установява това, че АУАН и НП изхождат от оправомощени от министъра на вътрешните работи (писмено, с подписана заповед) лица съответно за съставяне на АУАН и за издаване на НП по ЗДвП. От приложения картон на водача се установява това, че срещу въззивника (роден през 1989 г.) към процесната дата 10.04.2023 г. имало над 10 издадени и влезли в сила НП за нарушаване на правилата за движението по пътищата, контролът за чието спазване е възложено на органите на МВР. Това са релевантните за решаване на делото обстоятелства, респективно доказателствени материали.

При това положение наказващият орган правилно е приел, че е налице виновно нарушаване на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП (в случая е налице форма на вина умисъл и по-конкретно деецът е съзнавал общественоопасния характер на деянието си /съзнавайки обективните му свойства/, предвиждал е и е искал настъпването на общественоопасните му последици, които в случая са идентични със самото деяние – чл. 11, ал. 2 вр. ал. 1 от НК вр. чл. 11 вр. чл. 7 вр. чл. 6 от ЗАНН; с израза „водачът категорично отказва...“ административното нарушение е описано съвсем ясно и от субективна страна в акта и постановлението) и правилно е наложил съответните наказания на основание същата (с посочване и на т. нар. нейно предложение второ, с уточнението, че липсва пречка в една и съща нормативна разпоредба да се съдържат хипотезата, диспозицията и санкцията на правната норма) разпоредба (които наказания са установени от законодателя по абсолютен начин като вид и размер, като те се явяват при всяко положение и пропорционални на нарушението). Основание за отказ да се подложи на проверката с тест въззивникът не е имал, независимо от това дали и какви лекарства е приемал същият, включително съобразно твърденията му, релевирани с жалбата. Релевантно е това, че жалбоподателят е отказал проверката с тест, т. е. това е достатъчно за ангажиране на отговорността (поради това законодателят е използвал съюзът „или при формулиране на съответния нормативен текст, отчитайки и това, че изследването с тест

може да има своето самостоятелно значение независимо от провеждането или не и на друго изследване съобразно съответния нормативно установен ред) и визираният отказ ясно и еднозначно е посочен в АУАН и НП. Впрочем АУАН за отказ касателно даването на кръв за медицинско изследване не е съставен (съобрази чл. 36 от ЗАНН!), а евентуалното неправилно общо наказване за две отделни административни нарушения би представлявало нарушение на материалния закон, допуснато единствено и само в полза на нарушителя, поради което подобна хипотеза не попада в приложното поле на чл. 63, ал. 3, т. 1 от ЗАНН съобразно действителния смисъл (действителната логика) на закона; никаква логика не се открива в срещащата се и в съдебната практика теза в смисъл, че неправилното неналагане на отделни наказания за повече от едно административни нарушения се явява причина за отмяна на НП, доколкото това означава, че заради неправомерно по-благоприятното третиране на нарушителя същият следва да бъде третиран от съда още по-благоприятно, като бъде освободен изобщо от отговорност, като отделен е въпросът за това дали отказът за подлагане на медицинско изследване би представлявал отделно административно нарушение. Не се откриват изобщо съществени нарушения на процесуалните правила, обосноваващи отмяна на атакуваното НП (съобрази и чл. 335 вр. чл. 348, ал. 3 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН!), като фактическото и правно изложение по акта и постановлението е напълно достатъчно и е дало реалната възможност за упражняване на процесуалното право на защита по същество, т. е. по фактите и по прилагането на материалния закон, което е видно и от самите релевирани по делото доводи и доказателствено искане от страна на въззивника и неговия процесуален представител. Актосъставителят и наказващият орган притежават съответната компетентност съобразно чл. 189, ал. 1 и ал. 12 вр. чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Следва да се има предвид още, че няма за какъв протокол по чл. 5, ал. 2 от Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози да се говори при положение, че заради поведението на нарушителя до съответното изследване с тест така и не се е стигнало, като дори този извод да не беше правилен, то доказването на факта на отказа се подчинява на уредбата по чл. 14, ал. 2 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН и такова несъмнено доказване е налице в случая (впрочем наличието на процесния отказ не се оспорва дори с процесната жалба). Основание за извършване на проверка по чл. 5, ал. 1 от Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози е било налице във връзка със съобщеното от самия водач на полицейския екип от ОСПС – СДВР (виж по-горе!) и по-конкретно налице е била хипотеза на външен признак за употребата на наркотично вещество (в конкретния случай - марихуана) съобразно логическото тълкуване на последната упомената разпоредба. Що се отнася до въпроса, поставен с жалбата, за липса на предложение за сключване на споразумение, то това изначално не може да съставлява съществено нарушение на процесуалните правила, както повелява чл. 58г, ал. 15 от ЗАНН. Що се отнася до поставения също с жалбата въпрос за това какви доказателства, установяващи нарушението, са посочени в НП, то следва да се има предвид, че коментираното посочване е въпрос на фактическа преценка на наказващия орган, който в случая е преценил, че самият АУАН е достатъчен в

тази връзка (АУАН при всяко положение има значение на източник на доказателствена информация, имайки предвид и разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, независимо от въпроса за допустимостта на каквато и да било презумптивна доказателствена сила и то във вреда на санкционираня в административно-наказателното производство; съдът, иначе, достига до своите изводи по фактите, изложени по-горе, без да ползва презумпцията по чл. 189, ал. 2 от ЗДвП).

При извършената от съда цялостна и служебна проверка по реда на чл. 314 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН не се установиха каквито и да било основания за отмяна или за изменение на НП, поради което постановлението следва да бъде потвърдено, при който изход на делото, съобразявайки релевантната уредба по ЗАНН, НПК и АПК, при всяко положение основания за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя не са налице.

Мотивиран от всичко изложено и на основание чл. 63, ал. 9 вр. ал. 2, т. 5 вр. ал. 1 вр. чл. 58д, т. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА НП № 23-4332-006940 от 20.04.2023 г., издадено от Г В Б, началник-група в ОПП – СДВР.

Оставя без уважение искането за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд – София-град в 14-дневен срок от деня на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____